

MANIFEST DE LA FEDERACIÓ PEL DIA MUNDIAL DEL TEATRE

2025 – Homenatge al públic

Avui, 27 de març de 2025, celebrem el Dia Mundial del Teatre.

Però si escrivim un manifest possiblement és perquè, més que celebrar, tenim ganes d'alçar la veu, de defensar el poder transformador del teatre, aquell que et sacseja, que et canvia la vida, que és un mirall de l'ànima i un reflex de la societat en què vivim. Tenim ganes de posar en valor la seva força social i el seu compromís amb l'actualitat i amb el futur. No ens cansarem mai de reivindicar el teatre, pel que suposa i pel que significa. Pel que ens aporta i pel que pot arribar a generar. Pel sacrifici de les persones que fan possible que s'aixequi el teló, les més visibles i les que pràcticament son invisibles.

El teatre sempre s'ha definit com un acte de generositat. I precisament per això, avui tinc unes ganes immenses de girar els focus de l'escenari i enfocar-los cap a la platea, cap a les butaques. Cap a les persones que gairebé mai s'inclouen en les reivindicacions però que en són la veritable raó de ser, perquè son elles qui realment dona sentit a tot el que fem. Si, parlo de tu. No t'amaguis. Parlo de tu, que estàs assegut a la fila 3 i que ara mateix estàs desitjant que no et miri, que no vingui cap a tu, perquè et moriries de vergonya si et fes participar. I et preguntes per què vas comprar les entrades tan endavant.

Parlo de tu, asseguda a la fila 7, ben centrada, si pot ser al passadís del costat dret, millor. Tu que has vingut avui sense saber gaire de què va l'obra, però t'ho ha recomanat una amiga d'aquelles que sempre ho encerten. I també parlo de la persona del teu costat que només ha vingut perquè hi surt l'actor de la sèrie dels migdies, el seu actor preferit. I ho diu amb orgull.

Parlo de tu, que has arribat corrents quan ja sonava la falca d'inici. Que has plegat cinc minuts abans de la feina, sense sopar, un dimarts al vespre, i t'has creuat tota la ciutat perquè no et podies perdre aquest espectacle que només fan els dimarts.

Parlo de tu, que has vingut sola perquè amb qui acostumaves a compartir el teatre, ja no comparteixes res, i necessites fer el pas de fer-ho sola. Tu que t'has assegut discretament al teu lloc i has apagat el mòbil abans que ningú i també parlo de tu, que et pensaves que l'havies apagat però et sona en el moment menys oportú generant aquell moment de vergonya infinita amb ganes que la terra t'empassi.

A tu que vens perquè tens ganes de no pensar en res més, que necessites desconnectar de la teva realitat, de la teva vida.

Parlo de tu, petita espectadora que la teva mare i el teu pare et porten a veure espectacles que, sorprenentment, també els remouen a ells. A la mare i al pare, que voleu que la petita s'enamori

del teatre com vosaltres i que somieu amb compartir aquests moments amb ella quan sigui gran.

Parlo de tu, que quan s'acaba l'espectacle marxes ràpid perquè t'ha colpit més del que t'esperaves i necessites arribar a casa.

O de tu, que has fet servir un paquet de mocadors sencer i no te n'amagues.

O de tu, que rius a cor obert sense vergonya i que has deixat anar totes les preocupacions, i de tu que només somrius perquè et costa riure.

Parlo de la parella que hi ha asseguda a la fila 10, que fa més de 40 anys que caminen junts i també de la parella que aprofiten el teatre per deixar una estona les criatures i regalar-se un moment per ells, i fins i tot un sopar clandestí. I parlo de les persones que aprofiten el teatre per tenir una primera cita.

Parlo dels que sempre regaleu entrades en els dies assenyalats per compartir amb qui més us estimeu. A aquells que els hi agrada tant anar-hi i a aquells que només hi van si els hi feu el regal.

Parlo de tu, que és la primera vegada que vens al teatre i que quan veus que dura dues hores, penses que no has sopat res i que després estarà tot tancat.

Parlo dels de sempre, dels de tota la vida, dels de cada diumenge, dels de l'abonament, dels que teniu la vostra butaca de sempre, i la vostra rutina.

Parlo també dels que només us agafa un atac de tos quan aneu a teatre, que ja és mala sort, i dels que traieu el caramel d'eucaliptus a mitja funció i que ho feu molt a poc a poc perquè no s'escolti el soroll del paper, però no sou conscients que l'únic que feu és allargar el patiment.

Parlo de tu, noi, noia, que sovint vens obligat per l'escola o per la família.

Dels que feu veure que us fa mandra però que en realitat esteu enganxats a la història.

Els que amagueu que us agrada el teatre per por al què diran els altres. Els que us passaríeu tota la funció fent callar la resta de companys per poder gaudir en pau, però a qui encara us costa alçar la veu.

Parlo de vosaltres, joves, que feu mans i mànigues per poder pagar-vos les entrades de tots els espectacles que voleu veure, i que gairebé sempre ho aconsegiu.

Avui, en aquest **Dia Mundial del Teatre**, volem celebrar-vos a cadascú de vosaltres, que amagueu una història darrere que nosaltres desconeixem, però que si algun dia teniu ganes d'explicar-la, segurament en podríem fer una obra de teatre.

Avui, volem reivindicar-vos, perquè cada vegada que seieu en una butaca, cada vegada que s'apaguen els llums, s'aixeca el teló, comença el silenci i el món, encara que sigui només per una estona, es torna un lloc millor, és també gràcies a vosaltres.

Mar Puig.

Barcelona, 27 de març de 2025

Mar Puig Lecha (Ullastrell, 1991) és actriu, dramaturga i directora d'escena, especialitzada en teatre musical. De ben petita comença els seus passos en el grup de teatre GATU d'Ullastrell.

Després d'una primera etapa com a intèrpret en espectacles com Gisela y el libro mágico, Somriures i llàgrimes, Pintamúsica, El monstre de colors o El misteri de Houdini, i com a membre del grup vocal Sound Six (finalistes a Oh Happy Day), s'endinsa en la dramaturgia i la direcció escènica.

Al 2019, conjuntament amb el Grup Amics del Teatre d'Ullastrell (GATU) produeixen Bruna, el musical, amb 20 infants a l'escenari, que esdevé un èxit de públic i crítica, amb gira a Catalunya, Illes Balears, València i Madrid, i dues temporades al Teatre Romea. La seva autoria rep el Premi Juan Mayorga a Millor Autoria i l'espectacle el Premi Teatre Barcelona a Millor Espectacle Familiar (2020-21). El 2020 estrena Les històries de l'avi Josep, espectacle nascut com a podcast durant el confinament, amb més de 80 funcions i quatre temporades a Barcelona.

El 2022, ALAN, inspirat en la història real d'Alan Montoliu, es converteix en un fenomen amb temporades a grans teatres com el Teatre Condal, Teatre Poliorama, Teatro Reina Victoria (Madrid) i Teatre Talía (València), i gira estatal i internacional aterrant al Festival Internacional de Teatro de Miami, Estats Units. Mar Puig signa el text i la codirecció escènica (amb Cisco Cruz), mentre que Peramiqel n'assumeix la música i direcció musical. ALAN ha estat reconegut amb diversos guardons, destacant 2 Premis Butaca, 2 Premis Teatre Musical, el Premi Talent en Arts Escèniques (Fundació Impulsa Talentum) i el Premis Teatre Barcelona.